

S. s. e. h3k 2012

362, Gør dig nu rede

308, Helligånd vor sorg

319, 1-3, Vidunderligst af alt

28, De dybeste lag

439, 3

397, 1-3; Trods længselens smerte

59, Jesus os til trøst og gavn (Rind nu op)

Prædiken om ”Centrum i mit liv”

Guds nåde er en vintergæk

den er din fostergave

og er du ved at dø af skræk

så plant den i din have

med fastetidens bøn

blir Jorden atter grøn

i angst og overflod

besejres du af mod

og ene er vi flere.

Sådan skriver digteren Simon Grotrian et sted.

”Guds nåde er *en vintergæk*, den er din fostergave og er du ved at dø af skræk, så plant den i din have - med fastetidens bøn”.

I denne tid – og nedenunder sneen – er haverne fulde af vintergækker. Vi er stadig i Helligtrekongertiden, men i dag bliver det tydeligt, at vi nærmer os fasten. I dag bliver det tydeligt, at vi er på vej mod påske! I evangeliet til i dag forudsiger Jesus sin død med ordene ”Timen er kommet, da Menneskesønnen skal herliggøres”. Han slutter med ordene ”når jeg er blevet ophøjet fra jorden, vil jeg drage alle til mig”! De ord er evangeliet til i dag! Jesu ord ”jeg vil drage alle til mig” er - for

mig at se - den vintergæk, vi kan plante i vore haver, når vi er ved at dø af skræk! ”Jeg vil drage alle til mig”!

Jesu ord vækker genklang til det, vi hørte fra Det gamle Testamente, hvor profeten Esajas beskriver, hvad der skal ske ”til sidst”. Til sidst skal det ske, at alle folkeslag strømmer til Herrens tempelbjerg. Herrens bjerg vil drage alle folk til sig! Folk vil strømme dertil og derfra strømmer Herrens belæring ud over verden. Ja, der er verdens centrum!

Centrum er midten. Midtpunktet. Orienteringspunktet. På gammeltestamentlig tid var Herrens bjerg/Zions bjerg midtpunktet. For der lå templet. Der havde Gud taget bolig. Der lå folkets ”kraftcentrum”!

Deres kraftcentrum, hvor de søgte hen for at hente nye kræfter. Deres tro, deres længsel drev dem derop. De blev draget derop. Noget trak i dem. Noget kaldte på dem. Nogen kaldte på dem. Hvad drev dem? Hvem drev dem?

Her søgte de tilflugt, når de var ved at dø af skræk. Herfra udgik Herrens belæring, som holdt fast i dem. Herfra gik deres verden. Kort sagt: Her var centrum!

I dag kan vi så spørge: Er der et kraft-centrum i vore liv? I så fald: Ligger det centrum udenfor os selv? Eller ligger det mon

inde i os selv? Kan man være kraft-centrum for sig selv? Det svar, som nok hyppigst gives i vor tid, lyder: Ja, jeg er mit eget kraft-centrum! Jeg tager udgangspunkt i mig selv. Jeg har kontrollen/magten over mit eget liv. Jeg holder godt fast i mig selv, mit liv, mig og mit eget!! Jeg takker mig selv, når det går godt. Når det går dårligt, når jeg ved at dø af skræk, bærer jeg selv hele ansvaret og hele smerten!

Men den, der elsker sit liv sådan, at han er sit eget centrum, den, der elsker sit liv, sådan at hun kun tager udgangspunkt i sig selv, mister i virkeligheden livet. Hvorfor? Fordi rummet for, hvad liv er, snævres ind. Der er en grund til, at navler er ikke ret store! Der bliver hurtigt alt for trangt i dem....

Den, der elsker sit liv – altså den, der vil eje det og bilder sig ind selv at have magten over det - mister det. Den, der krampagtigt holder fast i at være sit eget kraftcentrum, har intet sted at gå hen, når han eller hun vil takke eller er ved dø af skræk! Den, der aldrig bliver draget af noget – eller af nogen - udefra, har lukket sig om sig selv. Har lukket livet ude. Så elsker man sit liv så meget, at man mister det!

Jesus gav slip. Han holdt ikke krampagtigt fast, men gav slip. Og lod sig falde som hvedekornet, der falder i jorden. Da han var ved at dø af skræk plantede han en vintergæk i sin have. I Getsemane

Have hentede han styrke fra sit livs kraftcentrum, i ordene ”ikke min, men din vilje ske”.

Jesus lukkede sig aldrig om sig selv og sit eget. Han levede åben. Og han døde åben. Han døde med åbne arme. Han gav afkald på magten. For at ophøje det liv, der findes i afmagten, sårbarheden og skrøbeligheden. Dér rækker vi ud. Der er vi afhængige af noget – af nogen uden for os selv. Dér hænger han – ophøjet sit kors. Som en evig forkyndelse af, at der er liv i at give slip på sig selv og brede armene ud. Som en evig forkyndelse af at det væsentligste i livet ikke kommer inde fra én selv, men udefra. Der hænger han som forkyndelsen af, at Guds arme trækker i os. Drager os. Holder os fast.

Det er en kæmpe aflastning ikke at skulle være sit eget centrum! Det er en kæmpe aflastning at have et sted – et andet sted end sig selv – at gå hen, når man har brug for at takke eller er ved at dø af skræk! Der er en kæmpe aflastning at have et sted uden for sig selv at hente nye kræfter!

Jesu ord: ”når jeg er blevet ophøjet fra jorden, vil jeg drage alle til mig”! betyder, at Jesus holder i os! Jesus er en kraft, der som tyngde kraften, holder fast i os. Holder fast i os, både når vi er ved at fylde over af glæde, og når vi er ved at dø af skræk. I liv og i død. Når døden river os og dem, vi elsker fra hinanden, når vi

ikke længere kan holde fast, så holder Gud fast – og drager os alle til sig!

”Jeg vil drage alle til mig”. Det må vi tro! Det har vi lov at tro! Troen fører os tilbage til vintergækken. Troen er en vintergæk - Hør bare:

*”Troen er en vintergæk,
der driver gæk med kulden.
Troen er en hullet sæk,
der spilder korn i mulden.*

*Troen er en vandklar bæk,
dåbens ord i munden.
troen er, når jeg bli´r væk,
så at blive funden”.*

Altid at blive funden. Altid at blive, ja at være fundet og holdt fast. Af Ham, der drager os alle til sig!

Dét er længslens parkerings-plads.
Det er skrækkens parkerings-plads.
Dét er Nåden!

”Guds nåde er en vintergæk

*den er din fostergave
og er du ved at dø af skræk
så plant den i din have”!*

Lov og tak og evig ære.....